

puntsi lauale tua. Kõrtsmik oli selle soovimisega väga rahul, kõhe arwates, et mida pikemale meestele õhtune jutuvestmine ulatab, seda enam tarvitavad teelekastet, mis kõk täie hinnaga maksetas, et triititüki sulutamist seina peal tarvis ei ole.

Senni kui Hans ja aidamees safsakambri läksid, lastis mõlder kõrtsmiko magadiskambris kaetut laua walmistada, kaks lüünalt lauale põlema panna, ja viis tooli laua ümber seäda. Poole tunni pärast tuli aidamees röemsa näoga tagasi, tiutes, kuida nemad visast puust ommetegi jago saanud, ja isand luband nende seltsi tulla. Siis viskas ta lümne tublase paberit kõrtsmiko kätte, puntsi eest, kui oleks lümne kopiske Runda Slubimark olnud, ja kui kõrtsmil raha välja tahtis anda, ütles aidamees: „Laske tühj osi olla, mul ehit juhtub veel õhto pikusel uusi ihaldusi olema. Küll loeominnes teeme aro, kumb kummiagi voldgnikuks jäääb.

Natuke aega iljemine astus Hans võõera isandaga nende hulka. Mõlder ja kubjas kumardasid võõrast teretates ja fratssid jalgadega põrandad, kuišga sūgawat auuandmist ülestunnistasid. Hans pakus isandale tooli ja palus teda laua taha aset võtta. „Urge pange pabaks, auus safs!“ ütles Hans — „kui teid maarahwa seltsi palusime, aga need on kõik auusad meeched, ehit neil kül paljo safsa, keelt suus ei ole, siiski on nemad meelee ja südame poolt enam safsad kui talopoead.“

Mõne tühja füsimise ja kostmisse peale püüdis

Hans katalal kombel justi teed senna poole läänata, mis kõigil südame peál põles, aga julgust ei olnud välja ütelda. Võeras isand näitas libedam kui angerjas ja põrkas niisama katalast föriale, et meeched temalt pikemalt otsust ei saanud. Tema näeratas suud mööda, ütles üks „kes teab, ehit voldi olla“ ja nõnda lõpes just kõhe jälle otsa. Mõlder mõtles, kui lõwerad radad siin ei aita, lähme ennemine otselohue teele. Tema ütles selle pärast: „Ennest, kui teie tappa astusite, juhtus neil parajaast just raha, ja rikuse wedajatest, mis mõnel peab olema. Mis teie neist asjust arvate: kas peaks tösi wai wale olema?“

Isand näeratas kui ennegi, aga ei lausunud pikemalt sõna.

„Wai,“ küsis mõlder uueste: — „Püs wana rahwa waletamise neist luntsumeesestest tösi peaks olema, mis ütleb, kuida mõned targad kolletanud puulebed hõbe ja puldrabaks peatwad moondama?“

„Küfige“ — kostis isand — „rääkijate käest, kuida seda abja tehakse, siis saate kõige selgemat tarfust.“

„Seepse on, ütles Hans — et ükski jutumees ise midaigi pikemat ei oska seletada.

„Siis on teie jutumeehed walelikud!“ — kostis isand.

„Roh, seda ei wõi kõlvide kohta ütelda,“ — wõtis kubjas justi otsast linni: — „mõningad wõdil wad walelikud olla, aga ei mitte kõis. Wana